

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΤΡΟΤΤ

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Πήγαινε λοιπόν... πήγαινε ! Μή σ'ενοιάζει για μένα... είμαι καλά σήμερα. Έλα, πήγαινε τώρα...

Ο άρρωστος είχε άνασχηκθή επάνω στο κρεβάτι του, και ενώ έπρόφερε αυτά τα λόγια, παρακολουθούσε με τα βαθονά μάτια του τη νεαρή γυναίκα που κινούνταν πλάι πλάι για να βγεί έξω.

Εκείνη, όταν έτελειωσε το γκούμι της, πήγε κοντά του και του έσφιξε απαλά το άναμικό χέρι ανάμεσα στα δικά της.

— Πηγαίνω, Βαλδεμάρ, του έλεγε, πηγαίνω. Έσύ προσπάθησε να κοιμηθείς στο μεταξύ, αγαπημένε μου, να ηυχάζεσαι. Δεν πρέπει να ταράσσεται, σου έλεγε ο γιατρός. Έγώ θα ξαναγυρίσω σε μιά ώρα και θα σου τα διηγηθώ όλα...

Μά ο άρρωστος ήτανε πολύ νευρικός, πολύ άνησυχος. Γύρισε και τής έλεγε :

— Νά κοιμηθώ, Μαργκότ ; Α ! Όχι δεν μπορώ, δεν πρέπει να μου το ζητάς αυτό... Για σκέψου τί φοιχτό πράγμα είναι να μένω μιά τέτοια βραδιά εδώ, στο κρεβάτι...

Ένας δυνατός βήχας του έκοψε το άδυνατισμένο στήθος. Η Μαργκότ έτρεξε κοντά του και του έσιασε απαλά τα μαλλιά επάνω στο μέτωπό του, όπου άστραφταν δυο στέλες από ιδρώτα, από τιν φοβέρι ν ιδρώτα της άδυναμίας.

— Για σκέψου, Μαργκότ, ξεκαθάρισε ο άρρωστος. Άποψε πραγματικοποιείται ο σκοπός που έβαλα στη ζωή μου... Και όμως δεν μπορώ να είμαι εκεί. Δεν μπορώ ν' άκοισω τα χειροκροτήματά, δεν μπορώ, μ' άκουξ ; δεν μπορώ να χαρώ, να ζήσω το θριγμό μου !...

Έκάρφωσε τα θολά του μάτια επάνω στην όρασή, σά να παρακολουθούσε εκεί επάνω την ό-ρασία του Θεοκύβου με τον όποιο μιλούσε.

— Ας είνε Μαργκότ, έλεγε έκπαιτα. Θα μου τ'α ειπής εσύ, θά μου τ'α διηγηθής όλα, όταν γυρί-σης. Έγώ θά σ'ε περιμένω, θά σ'ε περιμένω εδώ, αγαπημένε μου... Έλα πήγαινε τώρα !

Εκείνη έσκυψε από πάνω του και του έδωσε ένα φιλή στο μέτωπό. Τα μάτια της είχαν μιά παράξενη έκφραση όταν έβγαινε από το δωμάτιο. Στόν κη-πο στάθηκε ξαφνα κ' έπιασε το στήθος της για να συγκρατήσει ένα λυγμό. Ναι, έπρεπε να σταθή δυνατή. Εκεί, στο δωμάτιο, κοιτούσαν εκείνος που είχε ανάγκη από το γέλιο της, από τη χαρά της, που κρημότανε από τα χείλη της, τα χίλια που έβδομάδες δλόκληρες τώρα δεν έτροφεραν τί-ποτε άλλο από ψέματα !

Όχι, δεν έπρεπε να φωνάζη, να κλάψη. Όλα δυα αισθανότανε εκείνη τη στιγμή, έπρεπε να τ'α πηξη βαθιά μέσα της. Δεν ήταν μακριά η ώρα που το βασανισμένο και σκελετωμένο σώμα του άρ-ρώστου θά κατιβανε στον τάφο. Κ' έπρεπε να κατιβη άνακουφισμένο, φωτω κ' από μιά ψεύτικη χαρά !...

Πολλούς μήνες τώρα η ζωή είχε γίνη ένα ά-ληθινό μαρτύριο για τη νεαρή γυναίκα. Ο άν-τρας της είχε πείσο από κρεβάτι, από μιά κακή άρρώστεια που τον έσταγγίζε μέσα με την ήμε-ρα και τον έφερνε ολοένα πλησιέστερα προς το θάνατο. Ήταν από τις λεπτές εκείνες κολλιτιχνικές φύσεις, που αν δεν έχουν μεγάλο ταλέντο, έχουν όμως την άικανοποίητη δίψα της δόξας. Είχε ξοδέψει χρόνια δλόκληρα της ζωής του για να συνθέση ένα μελόδραμα, στο όποιο έπίστευε πως είχε χύση ό,τι ώραίο σκιρ-τούδες μέσα στην ψυχή του. Άλλλ' όταν έτελειωσε το έργο του,μαζύ του είχε σάσει και η χρυσή άλυσίδα που τον συνέδεε ακόμα με τη χαρά της ζωής ; έπεσε άρρωστος !...

Άπορούς γιατί κανένα θέατρο δεν έδεχότανε να άνεβάση το έργο του στη σκηνή. Έπειτα άρχισε να γίνεται νευρικός, να θλι-βεται περισσότερο. Γιατί τάχα δεν έχοτανε αυτή η δόξα που έπε-ρίμενε με τόσο λαχτάρα ; και η άρρώστεια του έσοκαβε ολοένα τα στήθα και η έλπίδες που έτρεφε στην αρχή έφευγαν κ' αού ές ό-λόνηα...

Και έκπαιτα ήθεε τί φοιχτή εκείνη ήμερα. Ο γιατρός ίχε καλέ-σει παράγωμα τη Μαργκότ. Και τής εφάνερωσε όλη την τραγική ά-λήθεια. Σε λίγο θά ήτανε χήρα !

Άπό το λάργαγα της νεαρής γυναίκας ξέφυγε ένας λυγμός. Και ο γιατρός έπρόσθεσε :
— Προσπάθηστε να τον χαροποιήσετε αυτόν τον τελευταίο μήνα που τοβ μένει !
Νά τον χαροποιήση ; Νά του γλυκύνει τις τελευταίες μέρες της

λίγο έλλειψω να ψακίση τους επί του άρματος.
Πρόφρασε όμως η άδυναμία και συνέλαβε τους ύπερμάχους τής Βουλίας και τους έκλεισε από κρατητήρια, όπου και... άποκρέφτανε !

Ο Τρικοκυβός όμως τύπος, θέλησε να εκμε-ταλλευθη και το γεγονός αυτό αναγράφας ότι :

«Ο Άληγάννης και στη μασκαράτα άκόμο... κολλυτεργία κάνει !»

ζωής του ; Έγνώριζε καλά η Μαργκότ το μεγάλο πόθο του, το μόνο που είχε. Τόν πόθο της έπιτυχίας, της δόξας. Μά πώς μπο-ρούσε τάχα να του τον ίκανοποίηση αυτή ; Έτρεφε παντού. Μά δεν βρήκε ούτε ένα θιασώχη που να δεχτή ν' άνεβάση το έργο του στη σκηνή. Ο Βαλδεμάρ ήταν τόσο άγνωστος στο κοινό !...

Κι' έτσι έγεννήθηκε το πρώτο της ψέμα !
Κι' έτσι άρχισε η ψεύτικη ζωή του καλλιτέχνη !

Η Μαργκότ ίχε γυρίσει μιά μέρα άπ' έξω. Πώς είχε μπορέσει να δώση στο πρόσωπο της εκείνη την έκφραση της χαράς ; Άπο-πού μόφρесе να άντιλήψη εκείνη τη δύναμη της ύπερρετικής ύπο-κρίσις ; Έτρεφε προς τον άρρωστο και τον έφιλησε παράφορο, στα χλωμά μαγουλά, στ' άναμικά χείλη, στα ξεθωριασμένα χέρια με τις γαλάζιες φλέβες που τ'άκαινε ο πυρετός.

Και για πρώτη φορά στη ζωή της, ξεστομίσε το μεγάλο της ψέμα : Ένα θέατρο είχε τάχα δεχθή το μελόδραμά του. Και σε δυο βδομάδες θά εχόταν η ευτυχία, η δόξα...

Η έλπίδα αυτή έκανε να δυναμώση τώρα κάπως περισσότερο μέσα στον άρρωστο η άδύνατη φλόγα της ζωής. Και μιά άλλη άρχισε στην ψυχή του με την εφάνταση που προχωρούσε ωστόσο. Δεν ήθελε πεία ν'α πεθάνη. Ήθελε να ζήση, να ζήση πλάι τα χί-θιμα εκείνη του θραύμα, γιατί ήτανε βέβαιος πως θά ήτανε άλη-θινός θράύμας η πρώτη παράσταση του έργου του. Το ίχε άνο-μάσει : «Η χαρά της ζωής».

Τι δεν έκαμε η Μαργκότ για να κάμη περισσότερο πιστευτό στο μάτιου του Βαλδεμάρ το άδωτο, το εύρηγκικό της ψέμα ! Έτόκωσε σε πολλά άντιπαια τις νότες ; που είχε ρίξη στο χαρτί ο άτυχος καλλιτέχνης, έβγαινε κάθε μέρα, για να πάη τάχα στις δοκι-μές, έκανε και δημοσιεύσεις άκόμη στις έφημε-ρίδες, σε μερικά άντιπαια μονόχα, που ήταν προσημομένα ν'α διαβάσουν μονόχα άπ' αυτόν.
Και τα μάτια του Βαλδεμάρ άστραφταν με μιά παράξενη έτοιμοπαύτη λαμπή, όταν εκείνη του έδειχνε όλα αυτά τα ψεύτικα πιστοήμια.

Και τώρα ίχε πεία ζήμερσει η μεγάλη μέ-ρα. Το βράδυ θά διδότανε τάχα η παράσταση της «Χαράς της ζωής».

Η Μαργκότ όταν βρήκε έξω στον κήπο, τί γυνάτι της λυγίζαν. Στηριχθηκε σ' ένα δένδρο κ' ένος λιγούς έξέφυγε από το στήθος της :

— Ψέματα ! ψέματα ! ψέματα ! μουφημούσι. Θεέ μου γιατί με τυραννείς τόσο πολύ !...

Άπόστο βρήκε έξω και πλανήθηκε στους δρό-μους. Τρεις ώρες γυριούσε έτσι... Μά όταν γύ-ρισε και πάλι στο σπίτια τους, κ' άνοιξε την έξοπορία, έβγαλε ξαφνικά μιά πτυμένη κραυ-γή και ρίχτηκε τρομαχμένη προς τα πίσω.

Έκεί, στο κατόφλι, ήταν περμένος ένας άν-θρωπος, με χλωμά, κατάλευκο πρόσωπο, με θο-λά τα μάτια !...

— Βαλδεμάρ ! φωνάζε η φοιχτή γυναίκα. Βαλδεμάρ σήκο άπάνω. Το έργο παίχτηκε, πέτυχε, ήταν σωστός θραύμας !...

Μά ο Βαλδεμάρ ήταν νεκρός !... Ρίχτηκε τότε άπάνω του, και τον έσπικε στην ά,καλά της.

— Βαλδεμάρ !... Φτωχέ μου, αγαπημένε μου Βαλδεμάρ !...

Μά του κάκου φώναζε και χιυπόταν, κιό κάκου θρημούσε. Ο άντρας της ίχε ξεσηκώθηκε πρό δυο ώρών !... Έξαφνα, καθώς κά-θονταν μόνος θέλησε να σηκωθή, να ντυθη και ν'α πάη να παρα-κολουθήση την παράσταση, να χαρή το θραύμα του. Ένοιούσε μέσα του μιά ξεφρηκή δύναμη γ' αυτό. Ντύθηκε και βήκε ξε-τροκλιζόντας. Πήγε ός το θέατρο... Κι' εκεί...έκει ν'α κατάλαβε όλα !... Η Μαργκότ τότε πεί ένα ψέμα για παραγορά, ός που να πεθάνη. Στόθηκε τότε ός το σπίτι βοργώντας και σοαρίστας νεκρός μόλις άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα !...

Γουτισμένη τώρα μπρός στο νεκρό του, η δύστηνη Μαργκότ κλαίει-κλαίει άπελυπόμια :

— Βαλδεμάρ... αγαπημένε μου Βαλδεμάρ, συγχώρησέ με γιατί σ'α όλα ψέματα !... Σ' αγαπούσα τόσο, φτωχέ μου Βαλδεμάρ !...

Μά τα χείλη του Βαλδεμάρ μένουν κλειστά, βουβά, πανωμένα για πάντα...
M. ΤΡΟΤΤ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

«Η όρα είνε το πιο φρόνιμο άπ' όλα τα έρπετα. Ουδέποτε έπι-τιθέται όταν δεν την ένοχλήσουν. Σπανίως η σχιδόν ποτέ δεν διαγ-κάνει μικρά παιδιά. Συνήθως βρίσκει μεγάλη εχθροσύνη να κτυ-τάει τα πολύχρωμα άνθη, γ' αυτό κρηβαται πάντοτε κοντά σε τόπους όπου υπάρχουν άνθιερμένες οροδοάφρες. Ο μεγαλύτερος έχθρός της οχιάς είνε τα μεγάλα μαύρα φιδιά. Το μόνο δει πράγμα,που τις άποκαρχειται άπό ένα μέρος, είνε η μυρωδιά του σκόρδου και το μόνο πράγμα που τις προσελκύει είνε το γάλα.»

